

V nouzi i kos dobrý...

Zase jí něco přelítlo přes nos. Už to trvá aspoň tři dni. Možná má krámy, napadne ho. To slovo mu přijde legrační. Krámy... Každopádně když je má, ví až moc dobře, že je v jeho zájmu být zticha a kušovat. Bez frflání jí ve všem vyhovět. A právě to teď dělá. Jak to po něm chtěla. Ani se nehne, sotva dýchá. Akorát už to trvá dost dlouho. Jak měl asi vědět, když si lehal na zem, že tam bude tak ostrý kámen? Přece to neudělal naschvál. Jenomže teď ho ten idiotský šutr začíná tlačit do žeber. Moc rád by si tam vsunul volnou ruku a vytáhl ho. Ale provázek, který drží tou druhou, se při sebemenším pohnutí okamžitě zachvěje. Jenom to ne, jinak by bylo všechno v háji. Ve snaze ulevit bolestivému místu se pokusí polehoučku přesunout váhu těla a...

Plesk! Ta mlaskla. Joss má hbitou ruku, jen co je pravda.

„Řekla jsem, ať se neopovažuješ hnout!“ zavrčí tiše.

„Ale mě píchá kámen...“

„Na to ti kašlu. Ani se nehni a hotovo.“

Sklapne. Už se nehýbá. Jen rychle zamrká očima, aby se nerozbrečel. Špičatý kamínek se mu zaklínil mezi žebry. Bolí to čím dál víc. Pokouší se myslet na něco jiného. Tvář má od té facky v jednom ohni. Musí být rudý jako rak. Doprčic... štípe to jak čert. Joss se s ničím nepáře. Tom cítí, jak se mu svírá hrdlo. A tak se soustředí na mravence, kteří mu pochodují přímo před nosem. Několik se jich dalo dohromady a snaží se přenést ohromnou věc, nejmíň dvacetkrát větší než oni. Možná králičí bobek.

Joss se na něj nedívá. Trochu se na sebe zlobí. Mohla si to odpustit. Ale to, jak sebou Tom v jednom kuse šije, jí leze na nervy. Upozornila ho, že to může trvat, ale on nikdy neposlouchá... Hele, tamhle je jeden! Uff. I jí už to začínalo připadat dlouhé. Tenhle vypadá dobře, je pěkně baculatý. Blíží se k nim. Sleduje stopu ze zrní, co mu nastražila. Joss štípane Toma pořádně do paže. Zatne mu do ní nehty. Tom ztuhne. Upírá zrak na kosa, který se k nim drobnými poskoky přibližuje. Zastaví se. Uskočí zpátky. Jéé. Něčeho se lekl... Ne, je to v suchu. Vrací se. Tři skoky dopředu. Otočil hlavu doprava. Pak doleva. Ještě tři skoky. Zobe. A Joss zaječí:

„Ted!“

Tom prudce trhne provazem. Spadla klec a kos je v pasti.

Joss vyskakuje na nohy.

„A čtvrtej!“

Líbá Toma na planoucí tvář a rozverně ho pošimrá pod krkem.

„No tak. Nebuď labuť, ty můj Tomíčku.“

Je mu milejší, když je dobře naladěná, tak se usměje. Joss vytahuje kosa z pasti, něžně ho hladí. Rty se zlehounka dotýká pírek na hlavičce. A pak mu prudce zakrotí krk.

„To bude bašta.“

Tom se otočil, aby se na to nemusel dívat.

„Prosím tě, ani o tom neví. Je to mžik! Ty jsi ale bábovka.“

V nouzi i kos dobrý...

Škubou kosa. Každý má dva. A vyvrhují je. Joss vypráví, že jsou lidé, co jedí ptáky nevykuchané. Pověsí je za nožky svázané provázkem a nechají je hodně dlouho zamřít. Takhle se tomu říká. A když jsou dost odleželí, spadnou sami od sebe, a oni je zbaští. Jenom tak, ani je nevaří. Rozesměje se, když vidí, jak se Tom tváří. Ale on jí nevěří. Protože jíst zetlelé ptáky i se střevy a vším, co je uvnitř, to není dost dobře možné, to jí nezbaští.

„Ale jo, vážně.“

„Tomu nevěřím.“

Tom nakonec vykuchá svého druhého ptáka. Chce se mu zvracet a vyběhne ven. Joss si ho dobírá.

„Běž to vyklopit někam dál. Jinak nám ten puch půjde domů!“

Tom pokrčí rameny. Ta je dobrá. Nazývat tuhle starou rozvrzanou barabiznu na kolečkách domovem...

A Joss pak zevnitř zavolá:

„Došly brambory. Dojedeš pro ně?“

Tom skočí na kolo a chvíli šlape, než odpoví.

„O. K., mami, už jedu.“

Joss stojí zamračeně s rukama v bok na prahu dveří a láteří. Ale on už je daleko.

„Přestaň mi takhle říkat, Tome. Jen počkej, až tě dopadnu, to budeš koukat...“

Sousedovic zahrada

Nepotřebuje slyšet, co mu vyčítá. Stejně to ví. Nesnáší, když ji osloví „mami“, to je celé. Pokaždé hubuje: *Přestaň mi takhle říkat, Tome*, a tváří se při tom, jako by měla na mysli: *Jen počkej, až tě dopadnu, to budeš koukat*. Ale on má z jejího vzteku akorát legraci.

Položí kolo do vysoké trávy. Jde podél cesty k nízkému živému plotu. Zpomalí, uši na stopkách. Vzduch je čistý. Po kočce ani vidu. V pohodě se protáhne dírou. Joss to onehdy zkusila, ale neprolezla. Zůstala tam třet aspoň čtvrt hodiny, jak se tomu smáli. Zaklínala se kvůli poprsí. Říká, že velikost její podprsenky se snadno pamatuje: *100, 100D, stodéčko, na stopr-do!* Taky tvrdívá, že mít takový kozy ji hendikepuje. Ale ne vždycky. Občas to má i svoje výhody. A není jí proti mysli, když toho může využít.

Plíží se ve stínu plotu u zelinářské části zahrady. Dobře se tam vyzná. Vybírá očima na dálku a pak se rozhodne. Rozběhne se po cestičce. Před vybraným keříkem zaklekne. Jemně ho vytáhne. Prohrábne hlínu kolem kořenů. Sebere čtyři brambory. Pečlivě vrátí rostlinu na místo. Pěkně k ní zase přihrne zem a maže pryč. Zanoří se do křovinatého plotu. Jenže ve chvíli, kdy leze ven, strne leknutím. Pan domácí! Totiž... jeho kocour. Opravdu jsou si hodně podobní. Je to zvláštní. Oba mají ztuhlý hřbet a jsou věčně zamračení. Kocour prozatím sedí a zle si ho měří pohledem. Tom sklopí oči. To zvíře na něj dělá do-

jem. Jako na omluvu vytahuje z kapes všechny čtyři brambory, jako kdyby tím chtěl říct: *Vždyť jsem toho zase tolik nevzal...* Kočka zvedne zadek a zvolna kráčí přímo k němu. Belhá se po třech, o jednu nohu přišla. Proto ta zvláštní chůze. Blíží se k Tomovi a nespouští z něj oči. A pak se skokem vrhne do křoví a je fuč.

Tom si vydechne. Docela ho polilo horko.